

drevne Angst for Døden, udsprungen som den oprindelig er af Læren om en hinsidig Dom, ikke tillige bundet i den Omstændighed, at Kristendommen i Modsætning til andre betydende Religioner opstod og udvikledes i en Almue og tilmed i et forkuet Folk. Der bestaar dog vistnok en Forbindelse mellem Dødsfrygt og Trælleangst. Jeg glemmer aldrig det Indtryk, det gjorde paa mig, da jeg engang i et tysk Museum saa nogle Gipsafstøbninger af de Lig, der er fundne i det udgravede Pompeji. Der var derimellem en Herre og hans Slave, begge øjensynligt overrumplede af Askeregnen og kvalte i Løbet af faa Minutter. Men hvilken Forskel i Ansigtsudtrykkene! Paa Slavens Ansigt læstes den mest forvirrede Rædsel; han havde væltet sig om paa Ryggen, Øjenbrynene var løftet helt op til Haaret, den tykke Mund stod aaben, man kunde ligefrem høre ham skriges som en Gris, naar den bliver stukket. Den anden derimod havde bevaret sin cæsariske Værdighed lige ind i Døden. De fast tillukkede Øjne, den fine, sammenklemte Mund var præget af den stolteste og skønneste Resignation overfor det uafvendelige.

»Det er for mig netop den væsentligste Anklage, der kan rettes mod Kristendommen med dens Evighedshaab, at den berøver Livet dets dybe Alvor og dermed dets Skønhed. Naar man opfatter vor Tilværelse her paa Jorden bare som